

Sygn. akt I C 1277/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym: sędzia Marcin Kolasiński

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2021 roku w Grudziądzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

przeciwko **P. F.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. F. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 2.763,38 zł (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt trzy złote i 38/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 lipca 2020 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego P. F. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 1.118,69 zł (jeden tysiąc sto osiemnaście złotych i 69/100) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

IV. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w punktach I. i III.

Sygn. akt I C 1277/20

UZASADNIENIE

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła pozew przeciwko P. F. o zapłatę kwoty 5.626,38 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, że strony postępowania wiązała umowa pożyczki z 11 sierpnia 2017 roku. Zgodnie z postanowieniami umowy łączne zobowiązanie do spłaty przez pozwanego wynosiło 11.791,45 zł, na które składały się: kwota pożyczki netto 7.000,00 zł, opłata przygotowawcza 40,00 zł, prowizja za udzielenie pożyczki 2.863,00 zł, wynagrodzenie z tytułu świadczenia w ramach Elastycznego Planu Spłat 1.227,00 zł i odsetki umowne 661,45 zł. W związku z nieterminową spłatą pożyczki powód zgodnie z postanowieniami umowy naliczył odsetki od przedterminowego zadłużenia za okres od 17 sierpnia 2017 roku do 17 maja 2019 roku. Na poczet zawartej umowy pozwany dokonał wpłat w łącznej wysokości 6.548,15 zł. Po uwzględnieniu wszystkich dokonanych wpłat łączna wysokość zobowiązania pozwanego wobec powoda wynosiła 5.626,38 zł, w tym kapitał w wysokości 5.243,30 zł i odsetki za opóźnienie w wysokości 383,08 zł (k. 4-5).

W piśmie procesowym z 20 sierpnia 2020 roku strona powodowa uzasadniała dochodzone roszczenie w zakresie prowizji (k. 29).

Pozwany P. F. w wyznaczonym terminie nie złożył odpowiedzi na pozew. Spełnione zostały zatem przesłanki wyrokowania w trybie zaocznym na posiedzeniu niejawnym (art. 339 k.p.c.).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym (k. 1).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 sierpnia 2017 roku (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z P. F. umowę pożyczki. Na mocy umowy biorący pożyczkę otrzymał kwotę 7.000 zł (kwota pożyczki netto), a całkowita kwota do zapłaty wynosiła 11.791,45 zł, a składały się na nią, oprócz kwoty pożyczki netto, prowizja - 2.863,00 zł, opłata przygotowawcza - 40,00 zł, opłata za Elastyczny Plan Spłat - 1.227,00 zł oraz odsetki kapitałowe. Strony przewidziały oprocentowanie kapitału pożyczki według stałej stopy procentowej, odpowiadającej dwukrotności odsetek ustawowych w wysokości 10 % w stosunku rocznym, które za cały okres trwania umowy miały wynieść 661,45 zł (pkt 17 umowy). W przypadku zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca uprawniony był do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości aktualnej rocznej stopy oprocentowania pożyczki powiększonej o 4 punkty procentowe, jednak nie wyższych niż wysokość maksymalnych odsetek za opóźnienie (pkt 11 umowy). Pożyczka miała być spłacana w 60 tygodniowych ratach w wysokości 196,53 zł, za wyjątkiem ostatniej raty, która wynosiła 193,18 zł.

P. F. nie wywiązywał się z warunków umowy, gdyż nie dokonywał spłat zgodnie z harmonogramem spłaty pożyczki. Termin spłaty ostatniej raty upłynął w dniu 11 października 2018 roku.

Na dzień wniesienia pozwu zaległość wyliczona przez wierzyciela wynosiła 5.626,38 zł, w tym 5.243,30 zł tytułem należności głównej i 383,08 zł tytułem odsetek za opóźnienie w spłacie rat.

Dowody: dokumenty dołączone do pozwu (k. 6-10, 16-22).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty dołączone do pozwu, które nie budziły uzasadnionych wątpliwości, w związku z czym stanowiły wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

Strona powodowa dochodziła od pozwanego należności z tytułu umowy pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W ocenie sądu, nie budziła uzasadnionych wątpliwości kwestia ponoszenia odpowiedzialności przez pozwanego z tytułu niewywiązania się z umowy pożyczki z 11 sierpnia 2017 roku (art. 339 § 2 k.p.c.). Zastrzeżenia budziła jednak wysokość roszczenia dochodzonego przez powoda.

Zastrzeżenia sądu budziła wysokość roszczenia powoda o zapłatę prowizji (2.863,00 zł). Już prima facie wysokość prowizji w stosunku do kwoty pożyczki netto uznać należało za wygórowaną i to w sposób rażący, gdyż stanowiła aż 40,9 % rzeczywiście wypłaconej kwoty. Zdaniem sądu, zaakceptowanie wysokości prowizji wskazanej w umowie, faktycznie stanowiłoby obejście przepisów o odsetkach maksymalnych (art. 359 § 2¹ k.c.), pełniąc funkcję dodatkowego, nienależnego wynagrodzenia dla dającego pożyczkę. Takie postanowienie umowne naruszało również zasady współzycia społecznego (art. 5 k.c.), albowiem pożyczkodawca miał otrzymać od pozwanego dodatkowe świadczenie bez ekwiwalentnego świadczenia ze swojej strony. Wynagrodzenie dla pożyczkodawcy za korzystanie z kapitału pożyczki zostało już bowiem przewidziane w formie odsetek kapitałowych, ustalonych do tego w wysokości maksymalnej. Nie kwestionując samej możliwości pobierania prowizji związanej z kosztami zawarcia umowy czy obsługą pożyczki, na gruncie niniejszej sprawy powód nie przedstawił wiarygodnej kalkulacji tychże kosztów w związku z zawarciem umowy z pozwanym. W ocenie sądu fakt, że pozaodsetkowe koszty kredytu mieszczą się w granicach przewidzianych w art. 36a ustawy z 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 1083), nie może oznaczać całkowitej dowolności w ustalaniu tychże kosztów i prowadzić do obejścia innych przepisów. To przede wszystkim tak zawyżone pozaodsetkowe koszty pożyczki sprawiały, że kwota, którą

według powoda miał spłacić pozwany (11.791,45 zł), znacząco przewyższając sumę, którą biorący pożyczkę rzeczywiście otrzymał (7.000,00 zł).

Mając powyższe na uwadze powództwo należało oddalić w części tj. co do prowizji w kwocie 2.863,00 zł, o czym orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie III. wyroku orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c. Powód wygrał niniejszą sprawę w 49 %, ponosząc koszty procesu w łącznej wysokości 2.283,05 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu w kwocie 400,00 zł, wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 1.800,00 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz. U. z 2018 r., poz. 265/), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kosztów doręczenia korespondencji za pośrednictwem komornika w wysokości 66,05 zł (k. 42). Należał mu się zatem od pozwanego zwrot kwoty 1.118,69 zł, stanowiącej 49 % poniesionych kosztów procesu.

Wobec wydania wyroku zaocznego, w myśl art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., w części uwzględniającej powództwo (punkty I. i III. sentencji) wyrokowi nadano z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności, o czym orzeczono w punkcie IV. sentencji wyroku.